

РЕШЕНИЕ

№ 3458

гр. София, 23.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 09.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **7192** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 74, ал. 2 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр), във вр. с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), вр. чл. 203 – 207 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по искова молба на Д. П. Д., чрез процесуалния си представител адв. С., срещу Министерство на вътрешните работи (МВР), уточнена с молба за изменение от 14.03.2022 г. С исковата молба се претендира обезщетение за имуществени вреди в размер на 23 889.08 лева, пропуснати ползи, ведно със законната лихва в размер на 4459.65 лева, считано от 18.09.2019 г. до датата на предявяване на иска, представляващи неизплатени суми за трудови възнаграждения за периода от 16.12.2005 г. до 08.08.2008 г., когато е бил командирован на мироопазваща мисия в К., и законната лихва от предявяване на иска до окончателното му изплащане. Претендират се и имуществени вреди в размер на 640 лева, претърпени загуби, представляващи неизплатени суми за вещеве доволствие за 2006 г. и 2007 г., ведно със законната лихва в размер на 119.47 лева, считано от 18.09.2019 г. до датата на предявяване на иска и законната лихва от предявяване на иска до окончателното му изплащане. Исковата претенция се основава на осъществена от министъра на вътрешните работи спрямо него пряка дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 и чл. 6 ЗЗДискр. за периода, установена с Решение №186/07.06.2017 г. на Комисията за защита от дискриминация, потвърдено с Решение № 5989/24.10.2017 г. по адм.д. № 8167/2017 г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 12411 от 18.09.2019 г., по адм. д.

№ 725/2018 г. на ВАС. Моли съда да постанови осъдително решение. Претендира направените в хода на производството разноски.

В исковата молба са изложени подробни съображения за нейната основателност. Посочва се, че за периода от 16.12.2005 г. до 08.08.2008 г. ищцът, в качеството си на държавен служител в МВР, е командирован да участва в международна мироопазваща мисия на ООН в К. (У.), като на 08.08.2008 г., след завръщането му от мисия, е преназначен на длъжност младши разузнавач в Главна дирекция „ППООРП“ при Главна дирекция „Полиция“ – МВР. За периода на мисията, ищецът не е получавал възнаграждение, не са му изплащани полагащите му се суми за вещеве доволствие и изплащането на осигурителни вноски за пенсия е било в намален размер. Недоволен от неравното третиране Д. е подал жалба в Комисията за защита от дискриминация (КЗД), по която е образувана преписка № 84/2009 г. КЗД постановила решение № 106/01.06.2011 г., с което установила, че за периода на участието си в мисия на ООН в К. У. ищецът в настоящото производство е третиран по-неблагоприятно като държавен служител в МВР в сравнение с държавни служители от други ведомства чрез лишаването му от заплащане на възнаграждение и изплащане на осигурителни вноски в намален размер, представляващи „пряка дискриминация“ по признак „обществено положение“ в нарушение на чл. 4, ал. 2, чл. 6 и чл. 14, ал. 1, и ал. 2 ЗЗДискр. В тази част решението на КЗД е обжалвано по съдебен ред и отменено, като преписката е върната за ново разглеждане. Постановено е решение № 186/07.06.2017 г. на КЗД, с което комисията отново установила идентични нарушения. Решението на КЗД влиза в сила с произнасянето на ВАС с решение № 12411/18.09.2019 г. по адм.д. № 725/2018 г. Ищецът поддържа, че през процесния период е бил държавен служител в МВР и това негово качество не се е променяло през времето на участието му в мисията, неговото правоотношение се запазва и след завръщането му и той е назначен на съответната на длъжността и професионалния му опит длъжност. Сочи се, че действащата в този период нормативна уредба, произтичаща от прилагането на чл. 217, ал. 1, т. 7 ЗМВР (отм.) поставя държавните служители на МВР, участващи в международни мисии, в по-неблагоприятно положение спрямо служителите от същото ведомство, които не участват в такива мисии, доколкото при участието си в мисия ищецът не загубва качеството си на държавен служител. Ищецът претендира вреди в хипотезата на чл. 74, ал. 2 ЗЗДискр поради неравенство в третирането, установеното от КЗД по отношение на министъра на вътрешните работи и поддържа, че е осъществен фактическият състав на отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, предвид наличието на влязло в сила решение на КЗД с акт по чл. 65 ЗЗДискр, настъпили имуществени вреди и пряка и непосредствена причинно-следствена връзка. Моли за уважаване на исковата претенция.

В проведено съдебно заседание ищецът се представлява от адв. С., който поддържа исковата молба. Сочи, че в настоящото производство безспорно е доказана основателността и размера на предявения иск. Представя писмени бележки.

Ответникът – Министерство на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител юрк. Б., оспорва исковата молба като неоснователна. Счита, че искът е недопустим и неоснователен по основание и размер. Оспорва наличието и доказаността на елементите от фактическия състав на отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Посочва, че цитираните в исковата молба актове на КЗД, АССГ и ВАС не установяват незаконосъобразни действия на министъра, отменени по

съответния ред. Излага аргументи от чл. 189, ал. 1 и чл. 191, ал. 1, т. 8 ЗМВР (отм.), че за периода на международната мисия държавният служител заема длъжност извън системата на МВР. Затова служителят ползвал неплатен отпуск и бил назначен на специален щат в МВР съгласно чл. 212, ал. 1, т. 7 ЗМВР (отм.), като е участвал в международна мисия по свое собствено желание и ясно съзнание за действащите закони и подзаконови нормативни разпоредби. Поддържа липса на вреди, тъй като ищцът е получавал възнаграждение в пъти по-високо от останалите служители на МВР. Претендира за отхвърляне на исквете и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на ищеца.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото и се установява от Заповед № R.-001-04.K-3790 от 14.12.2005 г. на министъра на вътрешните работи, че ищецът Д. П. Д. – главен сержант, младши разузнавач в група „Реагиране и проникване“ при ДНСП, на основание чл. 203, ал. 2, т. 2 и чл. 229, ал. 1, т. 6 и ал. 2 ЗМВР, е преназначен по щат „Мисии на международни организации“ при Дирекция на Национална служба „Полиция“ – МВР, като му е разрешено ползване на неплатен отпуск и е изпратен като служител на МВР в състава на Международните полицейски сили в К.. Посочено е в заповедта, че вещевото и медицинско оборудване са за сметка на полицейските наблюдатели.

С Решение № 186 от 07.06.2017 г. по преписка № 84/2009 г. КЗД е установила, че жалбоподателите, сред които и ищецът Д., по време на участието им в мисия на ООН в К. У., в качеството им на държавни служители в МВР в процесния период, са третирани по-неблагоприятно от министъра на вътрешните работи като орган по назначаване в сравнение с държавните служители на същото министерство, чрез лишаване от заплащане на възнаграждение, вещеве доволствие и изплащане на осигурителни вноски за пенсия в намален размер, което представлява пряка дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 ЗЗДискр по признак „обществено положение“ и нарушение на чл. 6 ЗЗДискр.

В мотивите на решението на КЗД е прието, че по време на участието си в мисията на ООН в К., жалбоподателите са държавни служители на МВР, това им качество не се променя по време на участието им в мисията и тяхното служебно правоотношение се запазва. Според Комисията, лишаването на служителите на МВР от заплащане на възнаграждение по време на командироването им в мисии на международни организации, когато извършват дейност, имаща характер на държавна служба в МВР на Република България, не съответства на гарантираното им в чл. 48, ал. 5 от Конституцията право на заплащане, съответно на извършената работа, нарушава установения в чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр принцип на равно третиране, представлява нарушение на чл. 4, ал. 2 и чл. 6 ЗЗДискр. Посочено е изрично в решението, че независимо, че този режим произтича от действаща към момента правна уредба, то тя поставя държавните служители, участващи в мисии на международни организации, в по-неблагоприятно положение спрямо служителите от същото ведомство, които не участват в мисии.

В заключение, съставът на КЗД е формирал извод, че действащата в процесния период нормативна уредба относно участие на държавни служители на МВР в международни мисии, създава неравно третиране на определена група служители в МВР, а именно: правната регламентация на чл. 212, ал. 1, т. 7 ЗМВР (отм., в редакция

до изменението му през 2010 г.) и подзаконовите нормативни актове Инструкция за подбор, подготовка и преминаване на служба на служители на МВР, изпращани като полицейски наблюдатели в мисии на международни организации, съответно т. 15, ал. 1 от Инструкция № Из-971/30.06.2006 г. и т. 19, ал. 1 Инструкция № МЗ-11/05.06.2007 г. поставят държавните служители в по-неблагоприятно положение по признак „обществено положение“ спрямо служителите от същото ведомство, които не участват в международни мисии по отношение на заплащането, осигуряването и вещевото доволствие.

Жалбата на министъра на вътрешните работи срещу Решение № 186 от 07.06.2017 г. по преписка № 84/2009 г. на КЗД е оставена без уважение с Решение № 5989/24.10.2017 г. по адм.д. № 8167/2017 г. на АССГ, оставено в сила със съдебно Решение № 12411/18.09.2019 г. по адм.д. № 725/2018 г. на ВАС, V-то отделение.

Предвид така установените факти, съдът формира следните правни изводи:

По силата на чл. 74, ал. 2 ЗЗДискр. в случаите, когато вредите са причинени на граждани от незаконни актове, действия или бездействия на държавни органи и длъжностни лица, искът за обезщетение се предявява по реда на Закона за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани. Елементите на фактическия състав на предявения иск с правно основание чл. 74, ал. 2 ЗЗДискр. са: влязло в сила решение на КЗД, с което е установено, както извършеното нарушение, изразяващо се в незаконен акт, действие или бездействие на държавен орган или длъжностно лице, така и нарушителя и засегнатото лице, наличието на претърпяна вреда и причинна връзка между установената дискриминация и вредата. Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл. 4 ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

Съгласно Тълкувателно постановление № 1 от 16.01.2019 г. по адм. д. № 1/2016 г., ОСС от ГК от ВКС и ОСС от I и II Колегия на ВАС: Законът за защита от дискриминация предвижда различна подсъдност само в случаите по раздел I, когато се претендират вреди от нарушение на права по този или други закони, уреждащи равенство в третирането, в зависимост от органа, причинил неравенството в третирането, в хипотезата на чл. 74, ал. 2 от закона във връзка с чл. 128, ал. 1, т. 5 Административнопроцесуалния кодекс, като исковите се предявяват по реда на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Разпоредбата на чл. 71 от Закона за защита от дискриминация съдържа хипотезите за защита правата на увредените лица във всички случаи, когато не е проведено производство пред Комисията за защита от дискриминация, без оглед на това дали дискриминационното поведение е осъществено от субект, равнопоставен на ищеца или дискриминацията е осъществена при или по повод административна дейност. Разпоредбата на чл. 71 от Закона за защита от дискриминация не е в противоречие с чл. 74 от същия закон, в която не се съдържа уредба, даваща възможност за предявяване на самостоятелни иски за установяване факта на дискриминация и осъждане на ответника да преустанови нарушението и да възстанови положението преди нарушението, както и да се въздържа в бъдеще от по-нататъшни нарушения, от което следва, че при предпоставки и по двете алинеи на чл. 74 от Закона за защита от дискриминация, текстът е приложим, само ако е проведено производство пред Комисията за защита от дискриминация.

В случая, първата предпоставка е изпълнена, доколкото с Решение № 186 от 07.06.2017 г. по преписка № 84/2009 г. на КЗД е установена пряка дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 ЗЗДискр по признак „обществено положение“ и нарушение на чл. 6 ЗЗДискр. при третирането на жалбоподателите, сред които и ищецът Д., по време на участието им в мисия на ООН в К. У., в качеството им на държавни служители в МВР. Административният орган е приел, че в процесния период тези държавни служители са третирани по-неблагоприятно от министъра на вътрешните работи като орган по назначаване в сравнение с държавните служители на същото министерство чрез лишаване от заплащане на възнаграждение, вещеве доволствие и изплащане на осигурителни вноски за пенсия в намален размер.

Решението на КЗД е влязло в сила след съдебно оспорването, като жалбата на КЗД е оставена без уважение с Решение № 5989/24.10.2017 г. по адм.д.№ 8167/2017 г. на АССГ, оставено в сила със съдебно Решение № 12411/18.09.2019 г. по адм.д.№ 725/2018 г. на ВАС, V-то отделение.

В решението на КЗД са установени, както нарушителят – министърът на вътрешните работи като орган по назначаването, така и засегнатите лица – държавни служители на МВР, които в периода 2006 г. – 2008 г. са участвали в мисия на ООН в К. У.. Посочено е изрично в решението, че независимо, че този режим произтича от действаща към момента правна уредба, то тя поставя държавните служители, участващи в мисии на международни организации, в по-неблагоприятно положение спрямо служителите от същото ведомство, които не участват в мисии. Дължим е извод, че незаконните действия или бездействия на служители в ответното министерство се изразяват в приложението на действащата в процесния период нормативна уредба относно участие на държавни служители на МВР в международни мисии, която създава неравно третиране на определена група служители в МВР, а именно: правната регламентация на чл. 212, ал. 1, т. 7 ЗМВР (отм., в редакция до изменението му през 2010 г.) и подзаконовите нормативни актове Инструкция за подбор, подготовка и преминаване на служба на служители на МВР, изпращани като полицейски наблюдатели в мисии на международни организации, съответно т. 15, ал. 1 от Инструкция № Из-971/30.06.2006 г. и т. 19, ал. 1 Инструкция № МЗ-11/05.06.2007 г.

Съдът намира за неоснователно възражението на ответника за липса на отменен като незаконосъобразен административен акт, тъй като това не е уредено сред правомощията на КЗД по чл. 65 ЗЗДискр. С Решение № 186 от 07.06.2017 г. по преписка № 84/2009 г. КЗД се е произнесла съобразно правомощията си по чл. 65, т. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 76, ал. 1, т. 1 ЗЗДискр., което е достатъчно за изпълнение на първата предпоставка за ангажиране на отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

На следващо място, в решението на КЗД са посочени действията на административния орган, като орган по назначаване, предприети в нарушение на чл. 4, ал. 2, вр. чл. 6 ЗЗДискр., а именно приложението на действаща в процесния период нормативна уредба относно участие на държавни служители на МВР в международни мисии, която създава неравно третиране на определена група служители в МВР в сравнение със служителите, които не участват в мисии, чрез лишаване на първата категория от заплащане на възнаграждение, лишаване от вещеве доволствие и заплащане на осигурителни вноски за пенсия в намален размер. С визираното изрично посочване на действия в административния орган, които са в нарушение на изискванията на равно третиране, съдът приема за изпълнени и другите елементи от

отговорността на държавата за вреди - наличието на претърпяна вреда (пропуснатата полза поради лишаване от възнаграждение и вещеве доволствие) и причинна връзка между установената дискриминация/неравно третиране и вредата. Исковите претенции касаят именно претърпени имуществени вреди поради лишаването на ищеца за периода на участието ѝ в мисията на ООН в К. от възнаграждение и вещеве доволствие.

Неоснователни са доводите на ответника по приложението на чл. 191, ал. 1, т. 8 и чл. 212, ал. 1, т. 7 ЗМВР, тъй като именно тези действия на органа по назначаване са приети от компетентния административен орган КЗД като осъществяващи пряка дискриминация по признак обществено положение. Ирелевантни за спора са възраженията на МВР, че служителите доброволно са приели тези законови условия, тъй като това е било в изпълнение на действащата нормативна уредба, която не е осигурявала равно третиране с другите служители в МВР. Несъгласието на служителите с това неравно третиране се изразява в последователните им действия по сезиране на КЗД. Неоснователни са и възраженията, че за периода на участие в международна мисия ищецът е получавал в пъти по-високо възнаграждение, тъй като последното е получавано на друго основание. Единствената възможност за обезщетяване на вредите на служителя, претърпени поради установеното неравно третиране, е чрез възстановяване на неполученото трудово възнаграждение и вещеве доволствие.

Относно размера на исковите съдът кредитира приета по делото съдебно-счетоводна експертиза, изготвена от вещото лице П. К.. На първо място, основателността на исковата претенция за неизплатено вещеве доволствие в периода от 16.12.2005 г. до 08.08.2008 г. в претендирания от ищеца размер от 640 лева се установява от т. 5 от експертизата, според която за 2006 г. ищецът не е получил сумата от 240 лева, а за 2007 г. – 400 лева. Вещото лице е посочило, че размерът на вещеве оборудване, полагащо се за длъжността „младши разузнавач“, главен сержант съобразно с издадените ежегодни заповеди на МВР е следната: на основание ЗМВР, министърът на вътрешните работи определя униформното облекло или неговата равностойност за всяка календарна година, като: за 2006 г. левовата равностойност е била в размер на 240 лева, на основание Заповед рег. № Из-1497/13.06.2006 г. на министъра на вътрешните работи, а за 2007 г. размерът на униформното облекло или неговата легова равностойност за държавните служители е определен на 240 лева, на основание Заповед рег. № Из-829/10.05.2007 г. на министъра на вътрешните работи. Тази заповед, обаче, е изменена със Заповед № Из-1243/10.07.2007 г., изменяща Заповед Из-829/10.05.2007 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на размера на сумите на униформно

и друго вещеве имущество и снаряжение на държавните служители, които носят униформа за 2007 г., съгласно която сумата за 2007 г. е 400 лева. Съобразно изчисленията на експерта по т. 6 от заключението, основателна е и претенцията за законна лихва от датата на влизане в сила на Решение № 186 от 07.06.2017 г. на КЗД на 18.09.2019 г. до предявяване на иска на 20.07.2021 г. в размер на 119.48 лева.

На второ място, относно размерът на дължимото възнаграждение, С. експертиза е установила, че за периода от м. януари 2006 г. до м. юли 2008 г. на господин Д. не е начислявано и изплащано възнаграждение. Установено е, че изплащането е в периода за месец декември 2005 г. на ищецът Д. е начислено и изплатено възнаграждение за 21 работни дни, както следва: заплата за длъжност 320,00лв., заплата за звание 146,00лв., пр.вр.% в размер на 139,80лева, храна 30,00 лева, облагаем доход в размер на 605,80лв., ДФЛ в размер на 100,39лева и изплатена сума по банков път в размер на 535,41 лева. И за периода месец август 2008 г., на г-н Д. е изплатено възнаграждение за 15 работни, както следва : заплата за категория в размер на 233,57лева, заплата за ниво в размер на 132,86 лв., заплата за специфични условия в размер на 55,71 лева, пр.вр.% в размер на 151,97 лева, храна 21,43лева, облагаем доход в размер на 574,11 лева, ДФЛ в размер на 57,41 лева и изплатена сума по банков път в размер на 538,13 лева. Експертът е установил също, че от страна на МВР за ищецът са заплащани осигурителни вноски за държавно обществено осигуряване здравноосигурителни вноски през периода от м. януари 2006 г. до м. август 2008 г. Основата, върху която са внасяни осигурителни вноски за ДОО възлиза на 1929, 73 лева, а основата, върху която са внасяни здравноосигурителни вноски е 243, 25 лева.

Брутното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. Периодът, за който вещото лице е направило хипотетичните изчисления е от 16.12.2005 г. до 08.08.2008 г., като след подробно описание на начините на изчисляване и попълване в таблици е установило, че изчисленият размер на трудовото възнаграждение, което ищецът бил получил за заеманата от него длъжност в МВР, ако през този период той не е бил в неплатен отпуск поради командироване в мисия на ООН в К., са в размер на 23 889,08 лева. Претендираното обезщетение за имуществени вреди, под формата на пропуснати ползи поради лишаване от месечно възнаграждение, следва да се присъдят в пълния размер, посочен от ССЧЕ, а именно 23 889,08 лева. Съобразно изчисленията на експерта по т. 6 от заключението, основателна е и претенцията за законна лихва от датата на влизане в сила на Решение № 186 от 07.06.2017 г. на

КЗД на 18.09.2019 г. до предявяване на иска на 20.07.2021 г. в размер на 4459.65 лева.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ на ищеца следва да се присъдят сторените разноси за държавна такса в размер на 10 лв. При общ размер на исковите претенции от 29 108.20 лева минималният размер на адвокатското възнаграждение по чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е 1403.24 лв. Претендираното адвокатско възнаграждение от 2600 лева не е прекомерно съобразно действителната фактичеста и правна сложност на спора по смисъла на чл.78, ал.5 ГПК и напълно съответства на осъществените от адв. С. процесуални действия в производството, като се има предвид, че до него се е стигнало с резултат на упорито във времето отричане от страна на ответника на допуснатото неравно третиране със значителна давност – от периода 2006 г. – 2008 г.

По изложените съображения, Административен съд София-град, Второ отделение, 48-ми състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи, [населено място], ул. „6-ти септември“ № 29, да заплати на Д. П. Д., на основание чл. 74, ал. 2 ЗЗДискр., вр. чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, обезщетения за имуществени вреди, под формата на пропуснати ползи, претърпени в периода от 16.12.2005 г. до 08.08.2008 г., както следва:

- в размер на 640 лева, представляващи неизплатени суми за вещеве доволствие, ведно със законната лихва в размер на 119.47 лева, считано от 18.09.2019 г. до 20.07.2021 г., ведно законната лихва от предявяване на иска на 20.07.2021 г. до окончателното му изплащане и

- в размер на 23 889.08 лева, представляващи неизплатени суми за трудово възнаграждение, ведно със законната лихва в размер на 4459.65 лева, считано от 18.09.2019 г. до 20.07.2021 г., ведно със законната лихва от предявяване на иска на 20.07.2021 г. до окончателното му изплащане, както и

- сторените по делото разноси в размер на 2610 лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14–дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: